

Sygn. akt XVII AmE 85/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. R. z siedzibą w P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia z dnia 20 grudnia 2018 r., znak: (...)(...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda A. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. R. z siedzibą w P. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 85/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 20 grudnia 2018 r., znak: (...) (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2, ust. 3, 4 i 6 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Panu A. R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. R. z siedzibą w P. w związku z ujawnieniem, w prowadzonej przez niego koncesjonowanej działalności gospodarczej nieprawidłowości polegających na naruszeniu warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 sierpnia 2011 r., nr (...), zmienionej decyzją z dnia 27 sierpnia 2018 r., nr (...)(...), poprzez:

1. prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej na stacjach paliw położonych w P. przy ul. (...) oraz w K. (...) (w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 13 marca 2017 r.) z naruszeniem warunku 2.2.1. udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 sierpnia 2011 r. nr (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi, poprzez prowadzenie tej działalności przy wykorzystaniu ww. stacji paliw nie wyposażonych w urządzenia do pomiaru i monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych, tj. w sposób niezgodny z przepisem § 97 ust 1 pkt 2 i § 177 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych,

rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, co wypełnia dyspozycję art 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy (naruszenie warunków koncesji),

2. prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej związane paliwami ciekłymi z naruszeniem warunku 2.2.1. udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 sierpnia 2011 r. nr (...), poprzez prowadzenie tej działalności w okresie od 1 lipca 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r. przy wykorzystaniu zainstalowanego na stacji paliw zlokalizowanej w P. przy ul. (...) odmierzacza gazu ciekłego propan-butan o nr fabrycznym (...) i nr czujnika (...) oraz w okresie od 1 października 2017 r. do 18 października 2017 r. przy wykorzystaniu zainstalowanego na stacji paliw zlokalizowanej w K. (...) odmierzacza gazu ciekłego-propan-butan o nr fabrycznym (...) i nr czujnika (...), nie poddanych aktualnej kontroli metrologicznej (brak świadectw legalizacji), co wypełnia dyspozycję art 56 ust 1 pkt 12 ww. ustawy (naruszenie warunków koncesji), orzekł, że:

1. **Pan A. R.** prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą **(...) A. R.** z siedzibą w P. naruszył warunek 2.2.1. udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 sierpnia 2011 r. nr (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej, na stacjach paliw położonych **w P. przy ul. (...)** oraz **w K.. (...)**, (w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 13 marca 2017 r.), w sposób niezgodny z przepisem § 97 ust 1 pkt 2 i § 177 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, co stanowi wypełnienie dyspozycji art 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne;

2. **Pan A. R.** prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą **(...) A. R.** z siedzibą w P. naruszył warunek 2.2.1. udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 5 sierpnia 2011 r. nr (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi, poprzez prowadzenie tej działalności w okresie od 1 lipca 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r. przy wykorzystaniu zainstalowanego na stacji paliw zlokalizowanej w P. przy ul. (...) odmierzacza gazu ciekłego propan-butan o numerze fabrycznym (...) i nr czujnika objętości (...) oraz w okresie od 1 października 2017 r. do 18 października 2017 r. przy wykorzystaniu go na stacji paliw zlokalizowanej w K.. (...) odmierzacza gazu ciekłego-propan-butan o nr fabrycznym (...) i nr czujnika objętości (...), nie poddanych aktualnej kontroli metrologicznej [brak świadectw legalizacji], tj. w sposób niezgodny przepisami ustawy - Prawo o miarach, co stanowi wypełnienie dyspozycji art 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

3. Za działania opisane w punkcie 1 **wymierzył Panu A. R.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą **(...) A. R.** z siedzibą w P. **karę pieniężną w wysokości 20 000 zł** (słownie: „dwadzieścia tysięcy złotych”), co stanowi (...) osiągniętego w 2017 r. przychodu z działalności koncesjonowanej.

4. Za działania opisane w punkcie 2 **wymierzył Panu A. R.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą **(...) A. R.** z siedzibą w P. **karę pieniężną w wysokości 8 060 zł** (słownie: „osiem tysięcy sześćdziesiąt złotych”), co stanowi (...) osiągniętego w 2017 r. przychodu z działalności koncesjonowanej.

5. **Łączna wysokość kary pieniężnej wynosi 28 060 zł** (słownie: „dwadzieścia osiem tysięcy sześćdziesiąt złotych”).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył **A. R.** prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą **(...) A. R.** z siedzibą w P., zaskarżając ją w części.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

- **art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego** poprzez uznanie, że stopień szkodliwości czynu Przedsiębiorcy nie był znikomy i w konsekwencji niezastosowanie tego przepisu, tzn. nie odstąpienie od wymierzenia kary,

alternatywnie, gdyby Sąd nie podzielił argumentacji dotyczącej naruszenia ww. przepisu, z ostrożności procesowej, zaskarżonej decyzji zarzucił ponadto naruszenie:

- **art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego** polegające na dokonaniu błędnej oceny przesłanek wymiaru kary, w szczególności stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz możliwości finansowych Koncesjonariusza, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia kary w wysokości zbyt wygórowanej i nieproporcjonalnej do czynów Koncesjonariusza.

Mając na uwadze powyższe, odwołujący wniosk:

- na podstawie art. 479⁴⁹ k.p.c. o zmianę zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary **ewentualnie** o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie wymierzonej Koncesjonariuszowi kary do łącznej wysokości 2 800 zł,

- zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,

- na podstawie art. 479⁵² k.p.c. wniosk o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

W uzasadnieniu odwołania powód podniósł m.in., iż w podobnych sprawach, gdzie na stacji brak było omawianych urządzeń, kary Prezesa URE są dużo niższe., a w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 7 września 2018 r. (sygn. XVII AmE 108/16) gdzie przedmiotem orzekania była decyzja Prezesa URE, w której ten organ nałożył na przedsiębiorcę karę w wysokości 1000 zł za brak wyposażenia eksploatowanego zbiornika w urządzenia do pomiaru i monitorowania magazynowanych produktów naftowych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniosk o:

1) oddalenie odwołania,

2) dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy przesłanych na podstawie art. 479⁴⁸ § 1 k.p.c., na okoliczność prawidłowości wydania zaskarżonej decyzji oraz zasadności wymierzenia kary pieniężnej,

3) zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2011 r. nr (...) z późn. zm., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił Przedsiębiorcy - **A. R.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) **A. R.** z siedzibą w P. koncesji na obrót paliwami ciekłymi ustalając w powyższej decyzji szczególne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, w tym warunek 2.2.1., zgodnie z którym:

„Koncesjonariusz jest zobowiązany do utrzymania stanu technicznego oraz wyposażania obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia”.

Przedsiębiorca - **A. R.** prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) **A. R.** z siedzibą w P.:

- na stacji paliw w P. przy ul. (...), w okresie od 1 lipca 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r. prowadził sprzedaż gazu płynnego (...) przy użyciu przeznaczonego do tego odmierzacza gazu ciekłego propan-butan o nr fabrycznym (...) i nr czujnika objętości (...) oraz

- na stacji paliw zlokalizowanej w K.. (...) w okresie od 1 października 2017 r. do 18 października 2017 r. prowadził sprzedaż gazu płynnego (...) przy użyciu przeznaczonego do tego odmierzacza gazu ciekłego propan-butan o nr fabrycznym (...) i nr czujnika objętości (...), które we wspomnianych okresach nie były poddane prawnej kontroli (brak stosownych świadectw legalizacji), co stanowi naruszenie art. 8 ust. 1 ustawy - Prawo o miarach, a przez to i przywołanego warunku 2.2.1. udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi, który zobowiązuje go do prowadzenia obrotu paliwami ciekłymi przy użyciu urządzeń pomiarowych -odmierzaczy, poddanych kontroli metrologicznej (posiadających aktualne świadectwa legalizacji).

Przedsiębiorca po dniu 31 grudnia 2013 r. (od 1 stycznia 2014 r. do 12 marca 2017 r.) prowadził na stacjach paliw płynnych położonych w P. przy ul. (...) oraz w K.. (...) działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi pomimo ich niedostosowania do bezwzględnie obowiązujących przepisów rozporządzenia technicznego w sprawie baz i stacji paliw, zaś ostateczne dostosowanie tych stacji do wskazanych w tym rozporządzeniu wymogów (określonych w § 97 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia technicznego w sprawie baz i stacji paliw) nastąpiło - według oświadczenia Przedsiębiorcy – w marcu 2017 r.

Użytkowana przez Przedsiębiorcę stacja paliw płynnych zlokalizowana w P. przy ul. (...) została wyposażona w urządzenia, o których mowa § 97 rozporządzenia technicznego w sprawie baz i stacji paliw, w tym w urządzenia do pomiaru i monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych już w 2011 r., na potwierdzenie czego Przedsiębiorca przedstawił świadectwa legalizacji pierwotnej wydane przez Naczelnika Obwodowego Urzędu Miar w L. dotyczące legalizacji zbiornika pomiarowego z dnia 8 lipca 2011 r. (znak wniosków: (...) (...) - (...) oraz (...) (...) - (...)).

Na podstawie ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw - Przedsiębiorca był zobowiązany złożyć do Prezesa URE (w terminie do 16 stycznia 2017 r.) wniosek o zmianę koncesji „w sposób spełniający wszystkie wymagane[ustawą - Prawo energetyczne] warunki”. Niewykonanie przed tym terminem (13 marca 2017 r.) wspomnianego obowiązku skutkowałooby negatywną oceną złożonego wniosku o zmianę koncesji i w efekcie utratą koncesji.

Przedsiębiorca, nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku w zakresie wyposażenia stacji paliw położonych w P. przy ul. (...) oraz w K.. (...) (w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 13 marca 2017 r.) użytkował je w sposób niezgodny z warunkami technicznymi określonymi w rozporządzeniu technicznym w sprawie baz i stacji paliw.

Z tytułu prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej osiągnął on w roku podatkowym 2017 przychód w wysokości (...) zł.

Powód nie był dotychczas karany przez Prezesa URE za tożsame naruszenie przepisów prawa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania administracyjnego i niekwestionowanych przez strony niniejszego postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 ustawy Prawo o miarach, przyrządy pomiarowe, które mogą być stosowane:

1. w ochronie zdrowia, życia i środowiska,
2. w ochronie bezpieczeństwa i porządku publicznego,
3. w ochronie praw konsumenta,
4. przy pobieraniu opłat, podatków i innych należności budżetowych oraz ustalaniu opustów, kar umownych, wynagrodzeń i odszkodowań, a także przy pobieraniu i ustalaniu podobnych należności i świadczeń,

5. przy dokonywaniu kontroli celno-skarbowej,

6. w obrocie

- i są określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, podlegają prawnej kontroli metrologicznej.

Zgodnie natomiast z treścią art. 8a ust. 1 ustawy Prawo o miarach, przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli metrologicznej mogą być wprowadzane do obrotu i użytkowania oraz użytkowane tylko wówczas, jeżeli posiadają odpowiednio ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację.

Z kolei w myśl art. 8n ust. 1a ustawy Prawo o miarach w przypadku stwierdzenia na podstawie przeprowadzonego sprawdzenia przyrządu pomiarowego, że przyrząd pomiarowy nie spełnia wymagań, organ administracji miar albo podmiot upoważniony, w drodze decyzji, odmawia poświadczenia dowodem legalizacji, że ten przyrząd spełnia wymagania. Legalizacja, w myśl ust. 2 tego przepisu wskazuje, jest ważna przez czas określony.

Legalizacja traci ważność w przypadku stwierdzenia, że przyrząd pomiarowy przestał spełniać wymagania (art. 8n ust. 4 pkt 1 ustawy Prawo o miarach).

Dodatkowo, w powyższej sprawie należy mieć również na względzie, iż jak wynika z przepisu § 97 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 14 sierpnia 2014 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2014 r. poz. 1853) - rozporządzenia technicznego - w sprawie baz i stacji paliw, stacje paliw płynnych powinny być wyposażone w urządzenia do pomiaru i monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych. Natomiast § 177 tego ww. rozporządzenia stanowi, że stacje paliw płynnych użytkowane albo wybudowane przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia powinny być wyposażone do dnia 31 grudnia 2013 r. w urządzenia, o których mowa § 97 ust. 1 pkt 2 i 3.

Zasadniczą kwestią dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy jest dokonanie jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, czy wobec powyższego, powód naruszył warunek nr 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, tj. czy przy prowadzeniu stacji paliw w P. przy ul. (...) oraz w K.. (...).

Odpowiedź jest twierdząca. Bezsprzeczne jest w sprawie, że powód prowadził działalność gospodarczą na wskazanych stacjach paliw, polegającą na obrocie paliwami ciekłymi pomimo ich niedostosowania do bezwzględnie obowiązujących przepisów rozporządzenia technicznego w sprawie baz i stacji paliw, tj.:

1. w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 13 marca 2017 r.), w sposób niezgodny z przepisem § 97 ust 1 pkt 2 i § 177 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie,

2. poprzez prowadzenie tej działalności w okresie od 1 lipca 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r. przy wykorzystaniu zainstalowanego na stacji paliw zlokalizowanej w P. przy ul. (...) odmierzacza gazu ciekłego propan-butan o numerze fabrycznym (...) i nr czujnika objętości (...) oraz w okresie od 1 października 2017 r. do 18 października 2017 r. przy wykorzystaniu go na stacji paliw zlokalizowanej w K.. (...) odmierzacza gazu ciekłego-propan-butan o nr fabrycznym (...) i nr czujnika objętości (...), nie poddanych aktualnej kontroli metrologicznej [brak świadectw legalizacji], tj. w sposób niezgodny przepisami ustawy - Prawo o miarach.

Ostateczne dostosowanie tych stacji do wskazanych w tym rozporządzeniu wymogów (określonych w § 97 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia technicznego w sprawie baz i stacji paliw) nastąpiło, jak stwierdził powód - w marcu 2017 r.

W ocenie Sądu, powyższe stanowiło podstawę do stwierdzenia przez Prezesa URE, że powód naruszył warunek 2.2.1. posiadanej koncesji, a w związku z tym również przepis art. ust. 1 pkt 12 P.e.

Wobec powyższego uzasadnione było nałożenie na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 P.e., albowiem sama odpowiedzialność za naruszenie warunków koncesji jest odpowiedzialnością obiektywną. Nie jest konieczne wykazanie umyślnej albo nieumyślnej winy ukaranego podmiotu. Jednakże nie oznacza to, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia przedmiotowej odpowiedzialności (wyrok Sądu Najwyższego w z dnia 1 czerwca 2010 r. sygn. III SK 5/10, LEX nr 622205).

Naruszenie dokonane przez powoda należało podlegać analizie na podstawie art. 56 ust. 6 P.e., uwzględniając stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Podkreślenia wymaga, iż pomimo zaprzestania przez przedsiębiorcę naruszania prawa i zainstalowania urządzeń do monitorowania stanów magazynowych, a także uzyskania świadectw legalizacji odmierzaczy zainstalowanych na obu stacjach paliw, brak jest podstaw do przyjęcia, że stopień szkodliwości czynu był znikomy.

Stwierdzić należy, że w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 13 marca 2017 r. stacje paliw nie posiadały urządzeń do pomiarów i monitorowania stanów magazynowych produktów naftowych, o których mowa w ww. rozporządzeniu. Natomiast w okresie od 1 lipca 2016 r. do 13 kwietnia 2017 r. na stacji paliw w P. oraz w okresie od 1 października 2017 r. do 18 października 2017 r. na stacji paliw w K. N. odmierzacze gazu ciekłego propan-butan nie posiadały aktualnej świadectw legalizacji metrologicznej. Nadto jeden z odmierzaczy na stacji paliw w P. nie posiadał cech zabezpieczających (pismo Naczelnika Obwodowego Urzędu Miar w L. z dnia 12 kwietnia 2017 r.). Brak cech zabezpieczających, na odmierzaczach gazu może jedynie, jak wskazał na to pozwany, czynić prawdopodobnym ingerencję w układ pomiarowo - rozliczeniowy, co jest dodatkową okolicznością obciążającą koncesjonariusza.

Ze względu na charakter naruszeń oraz okres ich trwania, nie można zatem uznać że stopień szkodliwości czynów był znikomy. Powód przede wszystkim naraził konsumentów na ryzyko zakupu paliwa w mniejszej niż deklarowana przez odmierzacze ilości, co stanowi brak ekwiwalentności świadczeń, taki stan rzeczy nie może być aprobowany przez regulatora. Ze względu na właściwości kupowanego towaru (paliwa) konsument nie jest w stanie przy odbiorze (tankowaniu) zweryfikować zarówno ilości jak i jakości. Konsument korzystając ze stacji paliw, posługując się dla uzyskania założonej przez siebie ilości zakupywanego przez siebie paliwa, nie zakłada wadliwości przyrzędu mierniczego, jednakże jest narażony na zakupienie paliwa w innej wielkości za cenę wynikającą z wartości miernika. Wykonywanie przez Przedsiębiorcę działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przy użyciu odmierzaczy paliw ciekłych, które nie spełniały przepisów metrologicznych, tj. nie zostały poddane bieżącej kontroli metrologicznej, stanowi uchybienie wymogom rękojmi prawidłowego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej i wymaga reakcji organu koncesyjnego.

Dla unikania takich sytuacji, do regulatora należy nadzorowanie rynku paliw ciekłych w taki sposób, aby konsument miał zagwarantowaną najwyższą jakość usług, a koncesjonariusz zorganizował obrót paliwem ciekłym w sposób zgodny z warunkami koncesji, gwarantujący świadczenie usług wg miernika najwyższej staranności, zatem dający rękojmię należytego wykonywania tej działalności.

Nałożenie kary pieniężnej jest następstwem naruszenia warunków koncesji, którego przedsiębiorca dopuścił się w przeszłości. Z uwagi na uprzedni charakter naruszenia okoliczność ta pozostaje niezmienna bez względu na jego późniejsze zachowanie, stąd też fakt usunięcia naruszeń, poprzez uzyskanie świadectw legalizacji dla odmierzaczy oraz zainstalowaniu urządzeń do pomiarów i monitorowania stanów magazynowych produktów naftowych nie daje podstaw do przyjęcia, że stopień szkodliwości czynu był znikomy. W tej sytuacji Prezes URE miał uzasadnione powody, aby uznać przedmiotowe naruszenie za czyn o dużej szkodliwości.

Jeśli chodzi o kwestię zawinienia powoda należy stwierdzić, że powód nie wykazał się należyłą starannością wymaganą od profesjonalnie działającego na rynku podmiotu. Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej ocenia się bowiem zgodnie z [art. 355 § 2 k.c.](#) przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Natomiast wyjątkowy charakter działalności koncesjonowanej przemawia za ustaleniem ponadprzeciętnego poziomu staranności, jaką powinien się wykazać koncesjonariusz. Powód, w ocenie Sądu nie

dokonał takiej staranności. Przedsiębiorca jako podmiot profesjonalnie prowadzący działalność reglamentowaną jest zobowiązany na bieżąco wywiązywać się z warunków zawartych w otrzymanej koncesji. W niniejszej sprawie powodowi jako koncesjonariuszowi były znane warunki udzielonej koncesji i związane z nią obowiązki, a wypełnianie postanowień określonych w koncesji stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Tym samym powodowi powinny być także znane ewentualne skutki braku realizacji tych obowiązków.

W realiach przedmiotowej sprawy, przeoczenie przez podmiot trzeci, któremu powód zlecił obowiązek nadzorowania aktualności świadectw legalizacji dla odmierzaczy nie może wpływać na ocenę stopnia zawinienia koncesjonariusza, które ze względu na skalę naruszeń jest znaczne. Powód nie dochował należytej staranności w prowadzeniu działalności koncesjonowanej do czego był zobowiązany przyjmując decyzję koncesyjną. Należyta staranność w ramach prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej powinna przejawiać się w pierwszej kolejności w przestrzeganiu warunków określonych w koncesji, w tym w realizacji obowiązków wynikających z przepisów o charakterze bezwzględnie obowiązującym, do których należą normy określone w ustawie - Prawo o miarach oraz w rozporządzeniu technicznym w sprawie baz i stacji paliw, czemu powód nie sprostał. Przesłanka stopnia zawinienia pozwala na przypisanie powodowi winy co najmniej w stopniu niedbalstwa. Przede wszystkim, powód nie usunął naruszeń w sposób dobrowolny, wskutek samodzielnego odkrycia nieprawidłowości. Dodania w tym miejscu wymaga, że powód jako profesjonalista powinien mieć fachową wiedzę i umiejętności, które pozwolą na stworzenie takiego systemu, który wykluczy możliwość użytkowania podstawowych na stacji paliw urządzeń bez ważnych cech legalizacyjnych. Powyższe nastąpiło dopiero wobec wykrycia przez Prezesa URE nieprawidłowości w zakresie braku wyposażenia eksplodowanych stacji paliw, w toku ww. postępowania w ramach oceny posiadania przez powoda warunków technicznych gwarantujących prawidłowy sposób wykonywania przez niego działalności koncesjonowanej, a wcześniej przeprowadzona przez Naczelnika Obwodowego Urzędu Miar w L. kontrola na stacjach powoda doprowadziła do ujawnienia braku ważnych świadectw legalizacji urządzeń pomiarowych, i to wskutek postępowania organów administracji powód usunął stwierdzone naruszenia. Oceniając stopień zawinienia należało mieć zatem na względzie, że to na powodzie, jako profesjonalście ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności koncesjonowanej, która wykluczyłaby możliwość naruszenia warunków koncesji, przy czym w tym aspekcie przedsiębiorca ma pełną swobodę w zakresie wyboru działań, które zamierza podejmować w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych, nie wykluczając posiłkowania się podmiotami trzecimi. Natomiast powyższe nie może być okolicznością zwalniająca powoda od odpowiedzialności za naruszenia reglamentowanej działalności koncesjonowanej.

Należy wskazać, że przepisy § 97 ust. 1 pkt 2 i § 177 rozporządzenia technicznego w sprawie baz i stacji paliw oraz przepisy ustawy - Prawo o miarach są normami prawnymi o charakterze bezwzględnie obowiązującym, od których ustawodawca nie przewidział żadnych odstępstw. Powód z pełną świadomością prowadził zatem koncesjonowaną działalność gospodarczą z wykorzystaniem infrastruktury technicznej, która nie spełniała warunków technicznych gwarantujących prawidłowy sposób jej wykonywania, świadomie naruszając warunek 2.2.1. posiadanej przez niego koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Z kolei odnosząc się do sytuacji finansowej powoda w kontekście wysokości, uwzględniono fakt, że powód dotychczas nie był karany za naruszenie warunku 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, dlatego też wymierzył powodowi kary w łącznej wysokości nie przekraczającej (...) przychodów powoda z tytułu działalności koncesjonowanej w 2017 roku, która wyniosła (...) zł.

W oceni Sądu wymierzona kara mieści się w granicach, jakie wyznacza art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, a jej wysokość należy uznać za odpowiednią dla wypełnienia jej represyjno-wychowawczej roli oraz niezbędną dla wymuszenia przestrzegania obowiązków nałożonych na powoda w udzielonej mu koncesji, przy czym aby była skuteczna powinna być również odczuwalna i zarazem dolegliwa. Kara co prawda stanowić będzie obciążenie dla powoda i pogorszy jego sytuację finansową, aczkolwiek nie może to przemawiać za jej zmniejszeniem do symbolicznej wysokości, gdyż taka kara nie spełniłaby swojego celu.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, aby odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej muszą zostać łącznie spełnione dwie przesłanki: stopień szkodliwości czynu musi być znikomy, a przedsiębiorca musi wykazać, że zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Wobec powyższych wywodów, niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Nie można zatem zastosować w stosunku do powoda odstąpienia od wymierzenia kary, o którym mowa w art. 56 ust. 6a P.e., albowiem stosownie do jego treści jest to możliwe, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Nie doszło zatem wbrew twierdzeniom powoda do naruszenia powołanego przepisu.

Ponadto w zakresie uprzedniej karalności Sąd uwzględnił, że Przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenie warunku 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. odwołanie powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720 zł w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265).

Sędzia SO Bogdan Gierzyński